

Rusi bodo šli do konca, pa naj stane, kar hoče. Za ceno tretje svetovne vojne, če je treba.

V analizi vojne v Ukrajini, ki jo je pripravil Marko Golob in se nam zdi pomemben prispevek k širši osvetlitvi vojne v Evropi, izstopa ugotovitev, da se je Putin na spopad bistveno bolj pripravil, kot to priznavajo zahodni analitiki in mediji. Prav tako pa je čas na strani napadalcev. Marko Golob meni, da Ukrajina v tej vojni ne more zmagati in da izid ni vprašljiv: "Za Rusijo, pa s tem ne mislim samo na trenutno vladajočo konstelacijo, je zmaga v tem spopadu brez alternative. Rusi bodo šli do konca, pa naj stane, kar hoče. Za ceno tretje svetovne vojne, če je treba." Po Golobovem mnenju je bila dosedanja slovenska politika do vojskujočih strani napačna in bi bilo za slovenske nacionalne interese veliko bolje, če bi naša država napadeni Ukrajini pomagala podobno, kot to počne Izrael: s humanitarno pomočjo, razminiranjem, sprejemanjem ukrajinskih beguncev, neprebojnimi jopiči, medicinsko in drugo defenzivno opremo.

28.07.2022

Piše: **Marko Golob**

Ključne besede: Ukrajina, Rusija, Marko Golob, vojna, Kijev, Donbas, Putin, Patrušev, Ši Džinping

"Naj bodo tvoji načrti temni in nepregledni kot noč in ko se premakneš, se premakni kot strela." (Sun Cu)

Nisem sicer vojaški ekspert kljub temu, da sem opravil šolanje za rezervne oficirje tehnične službe (vzdrževanje, logistika) na **Vojaški akademiji v Zagrebu** in da sem bil pet let podpredsednik **Fotone** (prej **Iskra Elektrooptika**), ki je bila verjetno ena od najbolj tehnološko razvitih tovarn v bivši **SFRJ** (in **Sloveniji**) in eden najpomembnejših proizvajalcev (tako tehnološko kot po obsegu) vojaških laserskih sistemov v svetu. Slednje mi je dalo nek ekskluziven vpogled v določeno področje uporabe visoke tehnologije v vojski (oklepne enote, artilerija), ki ni ravno dan vsakemu aktivnemu oficirju.

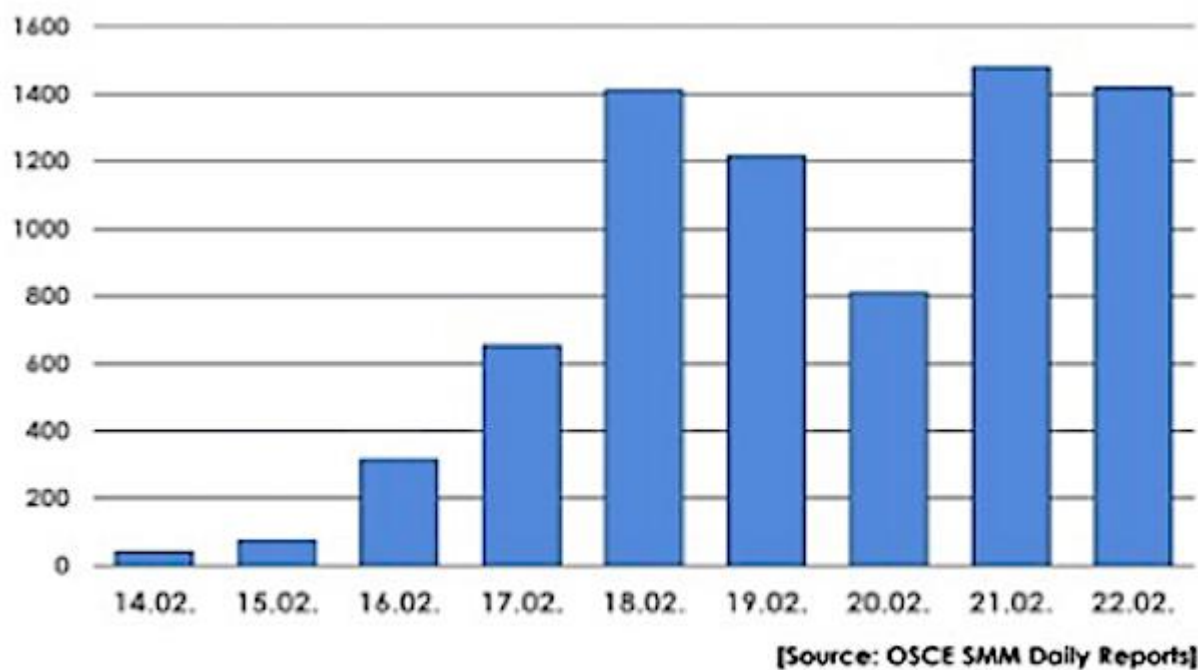
Najbolj nevarna stvar v poslu - in to še bistveno bolj velja v vojski - je t.i. *wishfull thinking*: iluzija v katero pademo, ker si nismo zmožni priznati možnih posledic nekega razvoja. Rezultat tega je, da ne reagiramo pravilno, v zadostni meri ali pravočasno, da bi take posledice preprečili. Za to boleznijo je očitno in na žalost zbolel ves Zahod. To velja tako na političnem in gospodarskem kot tudi na vojaškem področju.

O posledicah zahodnega *wishfull thinking* v zvezi z **Ukrajino** na ekonomskem področju se že na široko govori. Na političnem malo manj in še najmanj na vojaškem področju, kljub temu, da razvoj na tem področju usodno vpliva na vse ostale. Pojdimo od začetka, od javnosti malo znanih uvodnih korakov te vojne.

Kronologija nekega konflikta

21.3.2021 predsednik **Volodimir Zelenski** izda ukaz o povrnitvi **Krima** in **Donbasa** Ukrajini in pošlje 120.000 vojakov na meje Donbasa. Glede na to, da **Rusija** šteje Krim kot rusko ozemlje, ukaz pomeni dejansko vojno napoved Rusiji. Rusija odreagira s pošiljanjem 90.000 svojih vojakov na meje Ukrajine. Ves marec in april 2021 je situacija izjemno napeta. Sredi leta se začno pogajanja, v katerih sodelujejo tudi **ZDA**. Pogajanja, v katerih zahteva Rusija varnostne garancije in ukrajinsko nevtralnost, propadejo konec leta 2021. Takrat izda Rusija **ZDA** ultimatum, v katerem zahteva vrnitev zveze **NATO** za meje pred 1997. **ZDA** zahtevo seveda zavrnejo.

Februarja 2022 oznanita **Putin** in kitajski predsednik **Ši Džinping** ob olimpijskih igrah v **Pekingu** strateško partnerstvo. S tem si Rusija zavaruje hrbet in zagotovi kitajsko podporo ob morebitnem konfliktu. Takoj za tem ameriški predsednik **Biden** napove ruski napad, ki naj bi se zgodil 16. februarja 2022. Napad se ne zgodi, zgodi pa se nekaj drugega. Ukrajina, ki ima v tem trenutku mobiliziranih približno 245.000 vojakov, začne 16. februarja 2022 z masovnim bombardiranjem Donbasa. Kako je to izgledalo, kaže poročilo **Organization for Security and Cooperation in Europe** (OSCE), ki je v skladu z sporazumi iz **Minska** izvajal monitoring na razmejitveni črti.

Donbas: število eksplozij med 14. in 22. februarjem 2022

Moskva seveda ob tej provokaciji ni mogla ostati brez odgovora, še posebej ker hkrati (19.2.2022) Zelenski napove revizijo budimpeštanskega *Varnostnega memoranduma* iz 1994, s katerim se je Ukrajina odpovedala jedrskemu orožju. Takoj za tem (21.2.2022) ruska **Duma** prizna **Lugansko** in **Doneško republiko**, naslednjega dne (22.3.2022) Rusija z njima podpiše *Sporazum o sodelovanju in pomoči* in si s tem zagotovi pravni temelj za posredovanje ob morebitni ukrajinski vojaški intervenciji. Ob eskalirajočem bombardiranju Donbasa Zelenski 23.2.2022 zahteva namestitvev jedrskega orožja Nata na ukrajinskih tleh. Za Moskvo je to prebilo meje njene tolerance in 24. februarja 2022 napade Ukrajino.

Ruska invazija se začne ...

Ruske sile s hitrimi prodori obkolijo **Kijev**, **Černigov**, **Sumy** in **Harkov**. Tako Ukrajinci kot Nato (ki dejansko vodi ukrajinsko vojsko) pričakujejo bitko za Kijev in s tem obglavljanje ukrajinske države. Zahodni diplomati in vojaški svetovalci ter drugo osebje na hitro zapustijo Ukrajino. Navsezadnje je hiter napad na administrativni center države natanko to, kar so Američani pričakovali. Nenazadnje zato, ker je to točno to, kar so sami običajno naredili pri posredovanju v tujih državah (**Irak**, **Afganistan**, **Libija** ...).

V resnici je šlo za rusko vabo, v katero so na polno ugriznili in večini zahodnih analitikov to še danes ni jasno. Medtem, ko naj bi potekala bitka za Kijev, Harkov in druga mesta so Rusi fenomenalno izvedli letalski desant na letališče **Gostomel** blizu Kijeva, ki so ga ruski padalci srdito branili. Zakaj neki, če ne za prihod dodatnih sil za zavzetje Kijeva?

Medtem, ko je Ukrajina srdito branila Kijev, se je pravi cilj ruske ofenzive bliskovito in zelo uspešno odvijal na jugu. Ruske sile so samo v dveh urah in pol povsem razbile tankovsko brigado, ki je branila **Perekop** (povezavo med Krimom in celino) in vdrle na jug Ukrajine. Prodor ruske vojske na jugu je skoraj brez primerjave v zgodovini, Rusi so napredovali od 50 do 150 kilometrov na dan!. Za tiste, ki vam te številke malo povedo: Američani so v Iraku po tem, ko so ga najprej dva tedna neusmiljeno bombardirali, potrebovali za okoli 450 km od kuvajtske meje do **Bagdada** 21 dni, t.j. napredovali so nekaj čez 20 km na dan! Ob tem, da je bila večina iraške vojske razbita in imobilizirana zaradi zračnih napadov, da je jug Iraka praktično ravna kamnita puščava (kot bi vojno vodil na igralni plošči), razmerje ameriških in iraških sil pa je bilo 3:1 v korist Američanov.

V prvih tednih vojne so Rusi zavzeli skoraj dve tretjini juga Ukrajine in pretežni del luganske oblasti. V roke so torej dobili gospodarsko srce Ukrajine, ki predstavlja večino gospodarskega (industrijskega in kmetijskega) potenciala države in teritorij, na katerem živijo pretežno Rusi in rusko govoreči Ukrajinci, ki so tradicionalno naklonjeni Rusiji. Prvi cilj vojaške operacije je bil s tem dosežen in enote, ki so izvajale slepilni manever na severu in vzhodu, so se lahko premestile na področje Donbasa.

Zahod in Ukrajinci so si na glas čestitali za preprečitev imaginarnih ciljev Rusije, pozivi na vojaški poraz Rusije so se množili, najbolj pogumni so celo - ob takrat uvedenih sankcijah - napovedovali zrušitev Putinovega režima in skorajšnji razpad Rusije. Putin, ki mu je ob vojaški intervenciji javna podpora zrasla na 82%, je ob tem mirno pripomnil, da vojaška operacija poteka po planu. In ni se zlagal.

Pravi cilj je bil Donbas

Ob tem se nihče na Zahodu ni vprašal, ali je zavzetje Kijeva za Rusijo res tako pomembno. Zakaj neki naj bi se šli Rusi strahovito drago zavzemanje velemesta, ki bi zahtevalo ne samo velike žrtve v lastnih vrstah, ampak, kot kaže primer **Mariopola**, uničenje mesta in kasnejšo zelo tvegano okupacijo mesta, kjer je večina prebivalstva, za razliko od Mariopola, sovražno razpoložena. Zakaj že? Da bi potem morali prevzeti skrb za preživetje 3,4 milijona prebivalcev? Se ne splača! Vsaj ne v prvi fazi. Naj ta strošek raje nosi Zahod.

V samem začetku operacije je opazovalce begala strateška nejasnost ruskega posega. Vse, kar je Kremelj o ciljnih operacije izjavil, sta bila "*osvoboditev Luganske in Doneške republike*" ter "*demilitarizacija in denacifikacija Ukrajine*". S tem, da ni bilo čisto jasno, kaj *demilitarizacija* in *denacifikacija* pomenita. To je postalo bistveno bolj jasno, ko se je začela bitka za Donbas, tj. osvajanje najprej Luganske in potem Doneške republike. Zahod je spet pričakoval masovno koncentracijo ruskih sil, ki naj bi v maniri hladnovojne **Sovjetske zveze** izvajala manevrsko vojno s hitrimi prodori oklepni enot, ki naj bi si polomile zobe na močno utrjenih in v šestih letih izgrajenih fortifikacijskih objektih. Kjer pa bi le prišlo do prodorov v zaledje, pa bi jih v zasedah pričakali ukrajinski vojaki, masovno opremljeni z ročnim protitankovskim in protiletalskim orožjem, ki naj bi ruskim silam prizadejali uničujoče izgube.

No, Rusi tudi tokrat niso igrali po zahodnih scenarijih. Namesto masovne hitre manevrske vojne, ki bi Rusijo stala težkih izgub v tehniki, ljudstvu in predvsem domači politični podpori, so začeli postopno pozicijsko frontalno vojno, ki je bolj kot na moderno vojskovanje s hitrimi manevri, spominjala na vojno v jarkih, torej na I. svetovno vojno. V tem načinu vojne so Rusi do maksimuma izrabili edinstveno prednost ruske vojske, prednost, ki je v taki meri nima nobena druga vojska na svetu – v artileriji. Artilerija je bila vedno kraljica ruske vojske, pa naj gre za carsko Rusijo ali Sovjetsko zvezo. Moderna Rusija je masivno kvantitativno prednost dopolnila z digitalno integracijo opazovalnih sistemov (sateliti, droni, letalstvo, z laserskimi sistemi opremljeni opazovalci), tj. z *net-centričnim vojskovanjem*. Z dodatkom te kvalitativne komponente je kvantitativna prednost ruske artilerije postala še bolj natančna, še bistveno bolj učinkovita.

Posledice za ukrajinsko vojsko so strahotne. Dnevne izgube (tako po ukrajinskih kot poljskih virih) presegajo 300 mrtvih in če upoštevamo običajno razmerje mrtvih in ranjenih (1:2(3)), potem Ukrajina izgublja bataljon vojakov *dnevno*! S tem smo šele začeli razumevati pojem demilitarizacije. To pomeni *fizično uničenje ukrajinske vojske*, ukrajinskih (nekoč ogromnih) vojaško-industrijskih potencialov in *last but not least*: volje do odpora. Ni je bolj demoralizirajoče izkušnje kot je dolgotrajno artilerijsko obstreljevanje. Vse, kar preostane vojakom, je, da čakajo in upajo – medtem ko po zraku letijo roke, noge, čreva ... tvojih kolegov. In vse, kar lahko storiš kljub vsej večini, pogumu, izkušnjam je to, da ... čakaš. In upaš, da ne boš naslednji na vrsti.

Na čigavi strani je čas?

V nasprotju z zahodnimi analitiki, ki so pričakovali rusko željo po hitrem napredovanju, se Rusom očitno nič ne mudi. Zakaj ne? Ker je čas na njihovi strani. Ker imajo v vojni izčrpanja vse faktorje uspeha pod svojo kontrolo. Je pa še ena stvar, na katero zahodni analitiki pozabljajo. Rusi se nikoli niso odpovedali svojemu vplivu v Ukrajini. Najprej so poskušali na lep način. Z gospodarskimi ugodnostmi, povezavami gospodarstev, posojili, ugodno ceno plina, kulturnimi vezmi, navsezadnje ima skoraj tretjina ukrajinskega prebivalstva sorodnike v Rusiji.

Pred 2014 je tričetrť Ukrajincev štelo Rusijo za bližnji prijateljski narod. Ko so Američani (ob sodelovanju zaveznikov iz Nata – Angležev, Nemcev,...) z uspešno izvedenim pučem februarja 2014 vse to na silo preprečili in ko se je pod vlado skrajno desnih (oz. odkrito nacističnih) nacionalističnih sil začela izrazita ukrajinizacija in radikalizacija prebivalstva s poudarjeno rusofobično noto, je prišel na vrsto drug repertoar. Če ne gre zlepa, bo šlo pa zgrda!

Ko bo na fronti pobita večina skrajno desnih nacionalistov (velik del jih je že – to je bistvo denacifikacije) in tudi čisto navadnih vojakov – mož, očetov, sinov, bratov; ko ne bo hrane, služb, gretja, se bo v delu ukrajinske populacije, ki je podpirala ali pa molče tolerirala nasilno ukrajinizacijo države na račun ruske manjšine, počasi začelo spreminjati javno mnenje. Počasi se bodo začeli ljudje

spraševati: *zakaj?* Kaj je bilo tega treba? Ne bi bilo bolje živeti v miru s proruskim prebivalstvom (ki ga je bilo pred 2014 vsaj pol – vsaj tako so kazale volitve ne samo **Janukoviča** leta 2010, ampak tudi Zelenskega 2019) v federalni decentralizirani republiki, ki so jo predvidevali (tudi s strani Ukrajine) podpisani sporazumi iz Minska. Dlje ko bo trajala ta vojna, hujša ko bo situacija, prej bo prišlo do tega. In Rusi so potrpežljiv narod. Kot je rekel dolgoletni sekretar ruskega sveta za nacionalno varnost **Nikolaj Patrušev**: "*Specialna operacija nima časovnih omejitev*".

Naslednja stvar, ki preseneča in ki je doživela popolnoma napačno interpretacijo Zahoda, je bil obseg ruskih sil. Klasična vojaška teorija predvideva razmerje napadalca in branilca vsaj 3:1. In če se le da - večje. Tudi tu so Rusi izjema. Od II. svetovne vojne naprej Rusi upoštevajo razmerje 1:1. Kar pa ne drži v tej vojni.

Kakšno je dejansko razmerje moči

Na začetku spopada je imela Ukrajina pod orožjem 245.000 vojakov (kopenske vojske), večinoma profesionalcev (ne računajoč rezerve). Od tega so malo manj kot 100.000 predstavljali pripadniki nacionalne garde, bivši skrajno desni nacionalisti Pravega sektorja, bataljonov **Azov**, bataljonov **Aidar** ...), ki so jih šest let urili Američani in predvsem Britanci. Šlo je za vrhunsko izurjeno, opremljeno in motivirano profesionalno vojsko. Nasproti njim je Rusija postavila 65 do 86 bataljonskih taktičnih grup (BTG obsega približno tisoč vojakov, gre za profesionalno vojsko) od 30 do maksimalno 50.000 mobiliziranih rekrutov iz Donbasa, ter kakih 12.000 Čečenov. Torej skupaj nekje med 130 in 150.000 vojakov – brez letalstva in pomorskih sil, seveda.

Razmerje napadalec:branilec je tako nekaj manj kot 1:2 v korist branilca! Kasneje je Ukrajina mobilizirala še kakšnih 400.000 vojakov teritorialnih enot, Rusi pa so angažirali še dodatnih 30.000 vojakov, kar je spremenilo razmerje napadalec : branilec na več kot 1:3 v korist branilca! Rusi so v tej vojni angažirali manj kot 10 % svojih vojaških kapacitet!

Skozi vso vojno opažamo izjemno metodično disciplinirano in racionalno uporabo sil Ruske federacije, ki se ne pusti sprovcirati, se hkrati hitro prilagaja situaciji in premočrtno sledi strateškim ciljem. To ne bi smelo biti presenečenje, vsaj ne za opazovalce ruske intervencije v **Siriji** po letu 2015. Tu so Rusi z izjemno majhno posadko učinkovito, predvsem pa racionalno (ekonomično), preobrnil tok vojne. Z minimalno uporabo sil in z minimalnimi izgubami in stroški. Podobno je bilo v **Gruziji** avgusta 2008.

Tudi v Ukrajini ni nič drugače. Pri tem moramo upoštevati, da ameriški prijemi tu ne pridejo v poštev. Američani zbombardirajo nasprotnika v prafaktorje in potem pošljejo kopenske sile preverit, če je še kdo živ. V Ukrajini, pa še toliko bolj v Donbasu, to ne pride v poštev. Lokalno prebivalstvo so večinoma Rusi, tj. "naši". Vso infrastrukturo, ki bo uničena, bo morala obnoviti Ruska federacija. Zato dvakrat premisljijo, preden v vojnih operacijah kaj uničijo. To ni tako kot pri Američanih, ki po spopadu odidejo, ruševine pa pustijo lokalcem. Že samo ta vidik bistveno vpliva na izbor vojaške taktike.

Je pa še en vidik, ki večinoma ni nikjer omenjen. Ruske sile so v začetku operacije izvedle hitre tvegane prodore globoko v sovražnikovo zaledje iz dveh razlogov:

(1) *zajetje bioloških laboratorijev ameriške vojske v Ukrajini in*

(2) *zaseg zalog plutonija in urana v Zaporožski in Južno-ukrajinski nuklearni elektrarni.*

Oboje jim je skoraj v celoti uspelo. Zasegli so 26 od 30 laboratorijev in na osnovi zaseženega materiala že 11. marca 2022 zahtevali izredno sejo **Varnostnega sveta OZN** zaradi ameriškega kršenja *Konvencije o biološkem in kemičnem orožju* iz leta 1972. Kar se tiče nuklearnega materiala v ukrajinskih jedrskih elektrarnah, je 25. maja 2022 **Rafael Grossi**, direktor **IAEA** (International Atomic Energy Agency) izjavil na forumu v **Davosu** (WEF):

"Ukraine had stored 30 tons of plutonium and 40 tons of enriched uranium at its Zaporizhia plant and agency is wondering what had happened to them."

Kaj dela 30 ton plutonija v civilni nuklearni elektrarni? Kaj se je zgodilo s tem materialom? Zasegli so ga Rusi. In s tem učinkovito ustavili ukrajinske težnje po nuklearnem orožju.

Kakšne so vojaške izgube

Ruska stran je po britanskih ocenah izgubila približno 15.000 vojakov oziroma nekaj tisoč več, kot so uradni ruski podatki. Večino v prvih tednih operacije, kasneje bistveno manj. Te izgube, v primerjavi s sodobnimi vojaškimi incidenti, niso majhne, so pa znotraj normalnih ocen za konvencionalne spopade visokotehnoloških nasprotnikov, ki so na *peer level*. Zato so za rusko stran sprejemljive, še posebej če upoštevamo rezultat – "osvoboditev" rojakov, bodočo priključitev najvrednejšega dela Ukrajine, bivše ruske carske province **Novorosije**, kot je pred kratkim napovedal ruski zunanji minister **Sergej Lavrov**.

Ukrajinska vojska v 2022 je povsem nekaj drugega kot leta 2014. Takrat so celi bataljoni ukrajinske vojske, ki je bila takrat teritorialno organizirana, prestopali na stran upornikov. Oficirski kader, večinoma izšolan v Sovjetski zvezi, ni gojil kakšnega posebnega sovraštva do Rusije. Po debaklu ukrajinske vojske 2014 in 2015 se je situacija radikalno spremenila. Velik del oficirskega kadra je bil odstavljen in zamenjan z bistveno bolj radikalnimi pripadniki skrajne nacionalistične desnice. Nato, predvsem Američani in Angleži, so šest let urili ne samo oficirski kader, temveč skoraj 100.000 fanatičnih pripadnikov skrajno desnih nacionalističnih in izrazito rusofobnih pripadnikov Pravega sektorja, bataljonov Azov in Aidar. Poveljniška struktura je bila dejansko v celoti vključena v Nato, ki je in še vedno predstavlja poveljujoči dejavnik v Ukrajini. Ključne položaje so prevzeli večinoma Ukrajinci iz zahodnega dela države, ki so tradicionalno protirusko usmerjeni.

Trditev, da so bili Rusi presenečeni nad učinkovitostjo ukrajinske vojske, nima nobene osnove. Kot kaže razvoj situacije, je ruska stran vse vidike ukrajinske družbe temeljito obveščevalno pokrila. Kar tudi ni čudno, jezika sta izjemno podobna, državi imata skupno zgodovino, navzven ni razlike med Rusi in Ukrajinci, velik del prebivalstva simpatizira z Rusi. Da bi prekaljeni obveščevalec, kot je Putin, izpustil to priložnost? Dajte no! Izjemno natančni udari ruskih raketnih enot niso samo posledica obveščevalnih podatkov iz satelitov, letal in dronov, ampak so predvsem rezultat obveščevalnega dela na terenu. Zadnje radikalne menjave vodstva ukrajinske obveščevalne službe to samo potrjujejo.

Kakšen bo razvoj v bodoče?

Situacija spominja na partijo šaha. Amaterski ljubitelj bi pogledal na "vzete" figure na eni in drugi strani in zaključil, da sta nasprotnika enakovredna. Mojster bi pogledal na šahovnico in rekel: "*Šah*"

mat v petih potezah." In če pri tem žrtvuje še kakšnega kmeta, je pri tem nepomembno. Izid je znan. V tej vojni ni nič drugače.

Razlika v interesu obeh vojskujočih se strani, Rusije in ZDA, je tako različna, da izid ni vprašljiv. Za Rusijo, pa s tem ne mislim samo na trenutno vladajočo konstelacijo, je zmaga v tem spopadu brez alternative. Rusi bodo šli do konca, pa naj stane, kar hoče. Za ceno 3. svetovne vojne, če je treba. *"The stakes are not so high"*, že ugotavljajo Američani kljub odločni retoriki in pošiljkam orožja. Prej ali slej se bodo morali soočiti s porazom. Na vojaškem, ekonomskem in političnem planu.

Kaj pa Ukrajinci? Briga Zahod za "Kannonfutter". V resnici izkazujejo Rusi več obzira za preživetje ukrajinskih vojakov kot Američani, pa naj se sliši še tako absurdno. *"Zamor'c je opravil svoje, zamor'c lahko gre."* Kam? V smrt! V smrt ukrajinske vojske, v smrt tisočev ukrajinskih moških v najlepših letih, v smrt ukrajinske družbe in države.

Ne bi bilo bolje živeti v miru s svojim sodržavljanji, s svojimi sosedi? Igrati vlogo nevtralnega posrednika med **Evropo** in Rusijo? Ključne postaje Svilene ceste med Evropo in Kitajsko? Spoštovati podpis Sporazumov iz Minska in namesto centralizirane unitarne države oblikovati federalno strukturo, ki bi omogočala posameznim delom države, da si uredijo življenje po svojih željah? Je bilo res potrebno vsiljevati nasilno ukrajinizacijo ruskim prebivalcem Ukrajine in pri tem pričakovati, da bo veliki medved v neskončnost vse to toleriral? Je bilo treba igrati koristnega idiota, kot bi rekel **Lenin**, za Zahod?

Za Ukrajince je, se bojim, že prepozno. Vsi ostali pa bi se lahko iz te žalostne zgodbe kaj naučili. Predvsem Slovenci.

Izrael, ki je ključni ameriški zaveznik, v Ukrajino kljub ameriškim pozivom ne pošilja orožja. Zakaj že? Zaradi strateških državnih interesov. Ker je ruski vpliv na njegove sosede in **Iran** ključnega pomena za izraelsko državno varnost.

Janšev prijatelj Orban ne pošilja orožja v Ukrajino. Zakaj že? Ker noče delati ekonomskega samomora, kot to počne preostanek Evrope. Namesto tega sklene dolgoročni sporazum o dobavi plina po ugodnih cenah in s tem zagotavlja konkurenčnost in preživetje svojega gospodarstva. Orban, pa naj si mislim o njem karkoli že, ima pred očmi predvsem madžarske državne interese. Kljub zameri iz madžarske vstaje iz leta 1956 in kasnejše sovjetske okupacije.

Pa mi? Janša gre v Kijev nabirat predvolilne točke na račun strateških interesov države. Z eno potezo, z neznosno lahkoto zruši v desetletjih skrbno zgrajene poslovne, kulturne in državne povezave med Slovenijo in Rusko federacijo. So bile te povezave v škodo kogarkoli tretjega? Kaj so nam storili Rusi? Janša zamudi priložnost, da se po nepotrebnem ne vplete v spopad dveh prijateljskih držav.

Si lahko zamislite naslednji scenarij?

V **Združenih državah** pride do zasuka v ameriški politiki in ZDA se pod pritiskom domače situacije (politične in ekonomske krize) začnejo obračati navznoter (ne bi bilo prvič). Evropa pod težo politične in ekonomske krize, globokih razlik v ekonomski situaciji, političnih in kulturnih vrednotah razpade. Oživijo stare meddržavne (mednarodne) tektonske razpoke. Obstoječe meje se postavijo pod vprašaj.

Who you gonna call? Na koga se bo Slovenija obrnila, če se bodo zbudili zli duhovi preteklosti? Smo pozabili, da so nam Rusi 1991 pomagali z orožjem, ko je šlo za slovensko samostojnost? Da se niso najmodernejše verzije protiletalskih Igel v **Teritorialni obrambi** pojavile po naključju? Da se je jugoslovansko vojaško letalstvo, potem ko je bil zadet jugoslovanski MiG-21 (raketa se je zagozdila med oplato in motorjem, letalo so kasneje razstrelili), odpovedalo akcijam v Sloveniji. Vzeli so lekcijo in nazorno opozorilo (slovensko in rusko!).

Rusom razdejanje Slovenije ni bilo v interesu, kljub nasprotovanju razpada SFRJ. Pa ne samo to. Kaj pa sovjetsko (rusko) zavzemanje za tretjino slovenskega ozemlja – slovensko **Primorsko** po II. svetovni vojni? Je bilo to kar samo po sebi umevno? So bili takrat, ko je šlo za dolgoročno preživetje velikega dela narodovega telesa, da o izhodu na morje slovenske države niti ne govorimo, naši sedanji zavezniki Britanci in Američani na naši strani?

Kako jim, Rusom, uslugo vračamo? Z orožjem, ki pobija ruske vojake! Ne bi raje, tako kot Izrael, poslali ukrajincem humanitarno pomoč, ponudili storitve razminiranja, sprejeli ukrajinske begunce, predvsem pa pozivali k miru, ne k hujskanju k vojni. In če ne gre drugače, zaradi ameriškega pritiska poslali neprebojne jopiče, medicinsko in drugo defenzivno opremo. Ne pa tankov, za božjo voljo!

Janševa poteza je, kot bi rekel **Talleyrand**, *"Več kot zločin, je napaka"*. Gre za kriminalno zblojenost in neodgovornost dela slovenske politike. Da o neprofesionalnosti niti ne govorimo. Veliki mag ameriške diplomacije **Henry Kissinger** je nekoč dejal, da je razlika med ljudmi in državami v tem, da države nimajo posmrtnega življenja. Za svoje interese, predvsem pa za svoje preživetje, morajo poskrbeti tukaj in zdaj.

Slovenske politike, tako se zdi, zanima večinoma samo lastno preživetje. In kasneje kakšna službica (sinekura) v **Bruslju**.

Marko Golob je prispevek objavil na *Damijan blog* pod naslovom *Vojaška analiza vojne v Ukrajini. Njegovo mnenje ne odraža nujno mnenja uredništva. Naslov in podnaslov kot tudi mednaslovi so uredniški.*